

Wrocław, 22.03.2019 r.

Autoreferat

1. Imię i Nazwisko: Marta Ryniejska - Kiełdanowicz

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

Po ukończeniu z wyróżnieniem w 1995 r. szkoły średniej (Liceum Ogólnokształcące nr. 8 im Bolesława Chrobrego we Wrocławiu) w roku akademickim 1995/96 podjęłam studia wyższe na kierunku Politologia w Instytucie Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego. W roku 2000 obroniłam napisaną pod kierunkiem prof. dr hab. Beaty Ociepki pracę pt. *Public relations w sytuacjach kryzysowych* uzyskując tytuł magistra.

Od października 2000 roku rozpoczęłam stacjonarne Studia Doktoranckie Nauk o Polityce, Filozofii i Socjologii na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego. W trakcie studiów doktoranckich, w roku akademickim 2002/03, otrzymałam grant promotorski z Ministerstwa Nauki i Informatyzacji na realizację badań pt. *Public relations Polski w okresie kandydowania do Unii Europejskiej*. W jego ramach odbyłam pobyt stypendialny w London School of Economics and Political Science. We wrześniu 2004 r., w Instytucie Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego, odbyła się publiczna obrona mojej rozprawy doktorskiej zatytułowanej *Public relations Polski w okresie kandydowania do Unii Europejskiej*, której promotorem była prof. dr hab. Beata Ociepka. W dniu 29 października 2004 r. Rada Instytutu Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego przyjęła uchwałę o nadaniu mi stopnia doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych.

W lutym 2005 roku zostałam zatrudniona w Instytucie Studiów Międzynarodowych na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie pracuję do dzisiaj.

4. Wskazanie osiągnięcia* wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego:

Dyplomacja publiczna Unii Europejskiej

b) (autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy):

Marta Ryniejska - Kiełdanowicz, *Dyplomacja publiczna Unii Europejskiej*, Warszawa: Wydawnictwa Naukowe Scholar 2019, s. 230. ISBN 978-83-7383-744-7.

Recenzenci wydawniczy:

dr hab. Marta Witkowska, Uniwersytet Warszawski

dr hab. Ilona Biernacka - Ligęza, prof. UMCS

c) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Celem naukowym niniejszej pracy było zbadanie zjawiska unijnej dyplomacji publicznej. Powodem podjęcia przeze mnie tego tematu w badaniach naukowych jest ogromna waga problemu. Unia Europejska bowiem mierzy się z wieloma palącymi problemami. Sytuacja międzynarodowa: konflikt na Ukrainie i Bliskim Wschodzie, migracje, czy zagrożenie terroryzmem, jak również sytuacja w samej UE: niechęć do instytucji i polityki, Brexit, czy pojawienie się eurosceptycznych i nacjonalistycznych partii w Europie, nie sprzyjają rozwojowi konstruktywnej debaty na temat przyszłości UE. Są to również sygnały, które powinny skłonić do natychmiastowych działań, zarówno w zakresie myślenia o

samej wspólnocie, komunikowania o niej, jak i jej realnej przebudowy. Słabość Unii Europejskiej bez wątpienia wynika z braku jednego głosu w sprawach dla jej istnienia ważnych i swoistej niezdolności do skutecznego reprezentowania się jako całości. Unia podejmuje reformy instytucjonalne, które mają na celu uwiarygodnić ją na arenie międzynarodowej: reforma prezydencji, utworzenie stanowiska Przewodniczącego Rady Europejskiej, zmodyfikowanie statusu WPZiB oraz utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych. Nadal jednak wskazuje się na słabości unijnej polityki zagranicznej, które wpływają na realizację działań związanych z jej dyplomacją publiczną. Nie ulega bowiem wątpliwości, że UE dysponuje atutami z szeroko rozumianej sfery wzorców życia społecznego, a także z dziedziny kultury. Stanowi ciągle prężne, atrakcyjne centrum cywilizacyjne, jest ona w stanie nie tylko „eksportować” do innych obszarów swój dorobek kulturowy, ale również stawiać czoła pojawiającym się w tej dziedzinie wyzwaniom stwarzanym przez globalizację. Unijna dyplomacja publiczna budzi wiele wątpliwości i trudności, jednak dla zapewnienia przyszłego rozwoju UE konieczne jest umacnianie pozycji UE w przestrzeni międzynarodowej obejmującej sferę relacji z zagranicą ale również wewnętrzną współpracę pomiędzy członkami UE. Stąd tak ważne było podjęcie badań na ten temat.

Głównym celem prowadzonych badań była próba zarysowania elementów składających się na unijną dyplomację publiczną. Analiza zatem była prowadzona dwutorowo. Po pierwsze, jako zagadnienie badawcze, które wymaga wprowadzenia teoretycznego w formie propozycji definicyjnych i klasyfikacyjnych, ale też jako sfera realna, obejmująca konkretne programy, działania i instrumenty. Celem badawczym było również uzupełnienie literatury przedmiotu oraz uporządkowanie zagadnień związanych z działalnością Unii Europejskiej w ramach dyplomacji publicznej. Z drugiej strony pokazanie, jak konkretne dokumenty unijne przekładają się na działania praktyczne. Nie we wszystkich przypadkach się to udało, bowiem niektóre z założeń zawartych w dokumentach pozostały tylko w sferze deklaratywnej, bądź UE nie udostępnia materiałów ewaluacyjnych tych działań.

Badanie dyplomacji publicznej UE nie było proste, gdyż mamy do czynienia z dwoistością która wiąże się z tym, że UE będąc ważnym aktorem na współczesnej scenie międzynarodowej podlega różnym czynnikom wpływającym z otoczenia zewnętrznego, z drugiej zaś sama na nie oddziałuje. Uznałam również, że warto przeanalizować unijną dyplomację publiczną ze względu na zmiany, które zachodzą w środowisku międzynarodowym. System międzynarodowy stał się bardziej złożony, a państwa zaczęły ze

sobą współpracować ściślej niż dotychczas. Pojawiły się problemy, które dotąd nie były przedmiotem szerszej debaty na arenie międzynarodowej takie jak sprawy środowiska naturalnego, współpracy kulturalnej czy problem migracji. Relacje pomiędzy państwami utrzymywane są już nie tylko przez dyplomatów, również władze publiczne różnych szczebli i z różnych dziedzin, jak i przez samych obywateli. Zwraca się uwagę również na fakt, że UE wyróżnia się spośród innych organizacji, do których państwa europejskie należą. W ramach UE posunęła się daleko transformacja systemu międzynarodowego w wymiarze objęcia współpracą nowych zagadnień, powstawania nowych mechanizmów i wyboru nowych narzędzi. Mamy do czynienia zatem ze swoistego rodzaju układanką, którą należało zbadać i usystematyzować.

Badanie unijnej dyplomacji publicznej nie było też proste z innych powodów.

Po pierwsze wątpliwości budziło traktowanie UE jako podmiotu dyplomacji publicznej. Według niektórych ekspertów Unia nie może prowadzić dyplomacji publicznej ponieważ nie jest państwem, nie ma bowiem spójnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, uczestniczy tylko w niektórych sferach stosunków międzynarodowych. Ponadto, państwa członkowskie nie są ze sobą zgodne w wielu istotnych kwestiach, na przykład jeśli chodzi o Turcję, przyjęcie euro, czy Afganistan. Państwa unijne mają również różną historię, różne interesy narodowe i różny wizerunek za granicą, co w tych okolicznościach powoduje, że nie może być mowy o wysłaniu wspólnego i spójnego komunikatu. To utrudniało analizę Unii jako podmiotu dyplomacji publicznej, ale nie czyniło jej niemożliwą. Czynnikiem utrudniającym analizę jest również struktura instytucjonalna UE, która jest skomplikowana, a procesy zachodzące w różnych instytucjach podlegają zmianom, co powoduje niejednokrotnie niezrozumienie działań UE.

Co więcej, należy zauważyć, że działania te wciąż są w fazie tworzenia, stąd tak trudno było je poddawać analizie. To zadanie jednak zostało podjęte, a pod uwagę wzięto dwa aspekty. Po pierwsze jej zdolność „przyciągania” UE, czy jej atrakcyjność (chodzi tu między innymi o kraje do niej nie należące) ale i siłę normatywną, czyli ustalanie pewnych standardów zachowań. Te dwa elementy powodują, że Unia prezentuje się zarówno jako aktor polityczny o międzynarodowym prestiżu i zdolności wywierania wpływu, jak i aktor, który tworzy nową dynamikę w środowisku międzynarodowym. Brian Hocking i Josef Batora potwierdzają, że „Unia Europejska jako eksperyment z dziedziny zarządzania prowadzony na tak dużą skalę - może być postrzegana jako fascynujące laboratorium do badania ewolucji i adaptacji dyplomacji”¹. Co więcej, choć unijna dyplomacja publiczna budzi wiele wątpliwości i trudności badawczych, jednak dla zapewnienia przyszłego rozwoju UE

konieczne jest umacnianie jej pozycji w przestrzeni międzynarodowej, obejmującej sferę relacji z zagranicą ale również wewnętrzne relacje pomiędzy członkami UE. Funkcjonowanie tego wymiaru rozumiane jest jako aktywniejsze uczestnictwo w sprawach współczesnego świata, jak i skuteczniejsze na nie oddziaływanie, jest zjawiskiem trwałym, wpisanym w logikę procesów integracyjnych zachodzących na starym kontynencie. Dlatego uznałam, że Unia taką dyplomację publiczną prowadzi. Nie jest to jednak proste zadanie dla instytucji. Zmieniające się warunki polityczne wpływają na prowadzone przez nią działania. W warunkach pokoju i stabilności systemu międzynarodowego udaje się Unii prowadzić działania za pomocą między innymi dyfuzji norm europejskich, czy promocji jej zasad i wartości w otoczeniu międzynarodowym. Jednak już w kryzysach Unia nie potrafi oddziaływać skutecznie. Mają na to wpływ między innymi charakter prowadzonej przez UE polityki zagranicznej, czy tak jak już wcześniej wspomniałam, rozbieżne interesy państw członkowskich, co skutkuje brakiem spójnej strategii w zakresie dyplomacji publicznej.

Zastosowana perspektywa teoretyczna

Podejmowana tematyka lokuje się na pograniczu dyscyplin nauki o polityce (subdyscypliny stosunki międzynarodowe) i nauki o komunikacji społecznej i mediach obejmując tematykę komunikowania międzynarodowego.

Badania w ramach projektu były prowadzone również perspektywy paradygmatu konstruktywistycznego, odwołując się do kwestii tożsamości kulturowej i wspólnoty doświadczeń, jako czynnika sprawczego działań państw. Istotne były również zagadnienia wizerunku międzynarodowego jako swoistego odbicia pożądanых cech UE. Warto bowiem ujmować dyplomację publiczną nie tylko z perspektywy wpływania na zagraniczną opinię publiczną, ale również jako fakt, że UE szuka koncepcji wpływu innych elementów dyskursu jak: demokracja, prawa człowieka i dobre rządzenie, w zgodzie z celami strategicznymi leżącymi u podstaw unijnej zagranicznej polityki. Ponadto, w badaniach brane były pod uwagę kwestie związane z podmiotowością UE, co w kontekście wspomnianego kryzysu instytucji ma kluczowe znaczenie.

Problem, hipoteza i pytania badawcze

Podstawowa hipoteza badawcza pracy brzmi: Unia Europejska prowadzi zdecentralizowaną dyplomację publiczną, posiada odrębne struktury i strategie służące komunikowaniu się z publicznością wewnętrzną i zewnętrzną. Jako podmiot międzynarodowy UE angażuje się w dyplomację publiczną wobec strategicznych odbiorców w Unii i poza nią. Wzmocnieniu tej hipotezy mają służyć hipotezy robocze. Pierwsza: dyplomacja publiczna w samej UE przyczynia się do wzmocnienia legitymacji UE jako podmiotu międzynarodowego, a także jej polityk i działań poza Unią, stanowiąc narzędzie wzmacniające międzynarodową rolę UE, a także jej widoczność. Druga hipoteza robocza brzmi: choć dyplomacja publiczna kojarzona jest głównie z działaniami międzynarodowymi, to w przypadku UE wewnętrzny wymiar działania stanowi istotną część konstrukcji tożsamości i narracji, która ma działać również na zewnątrz. Można więc założyć, że UE stosuje model „intermestic public diplomacy”, czyli łączący w sobie państwowe i międzynarodowe aspekty¹. Odwołuję się w tym miejscu do Simona Duke, który uważa, że rozróżnienie pomiędzy wewnętrznym a zewnętrznym aspektem dyplomacji publicznej staje się utrudnione, zwłaszcza w środowisku nasyconym mediami, gdzie publiczność unijna i zagraniczna mają równy dostęp do informacji². Wszelkie bowiem kwestie związane np. z kryzysami, czy uwzględniające aspekty globalizacji, stanowią wyzwanie dla koordynacji tych dwóch obszarów dyplomacji publicznej. W ramach analizy zadałam również pytanie, na które odpowiedź ma w sobie element prognostyczny: jaka jest rola unijnej dyplomacji publicznej i miękkiej siły w jej ramach w zmieniającym się wciąż środowisku międzynarodowym, czy dyplomacja publiczna może pomóc w przezwyciężaniu kryzysów z jakimi zmaga się UE.

Struktura monografii

Unia Europejska była w projekcie badana dwutorowo, co znalazło odzwierciedlenie w publikacji: po pierwsze jako zagadnienie badawcze, które wymaga analizy teoretycznej, po drugie jako przedstawienie konkretnych działań UE w zakresie dyplomacji publicznej. W dwóch pierwszych rozdziałach podjęłam próbę uporządkowania teorii odnoszących się do dyplomacji publicznej i integracji europejskiej, zwłaszcza tych drugich rozumianych jako

¹ S. Duke, The European External Action Service and Public Diplomacy, „Discussions Papers in Diplomacy”, nr 127, Netherlands Institute of International Relations Clingendael 2013, s. 3.

² S. Duke, European External Action Service and PD, [w:] Mai'a K. Davis Cross, Jan Mellisen, European Public Diplomacy. Soft Power at Work, New York 2013, s. 114.

obszar systematycznie podejmowanej refleksji dotyczącej procesu intensyfikacji tych działań w Europie i rozwoju instytucji. Zastosowanie tych teorii jako narzędzia wyjaśniającego działania w zakresie integracji europejskiej nie zostało dokonane przypadkowo. Teorie dostarczają bowiem konceptualizacji i pomagają zrozumieć zjawiska związane z prowadzeniem przez UE dyplomacji publicznej. Teorie również pomagają w wyjaśnianiu jakimi motywami kierują się instytucje unijne prowadząc dyplomację publiczną.

W rozdziale pierwszym zatem, zaproponowano propozycje definicyjne dotyczące dyplomacji publicznej, skonfrontowano to pojęcie z klasyczną dyplomacją i jej ewolucją. Celem tego rozdziału była również odpowiedź na pytanie, w jaki sposób polityka zagraniczna wykorzystuje środki i metody działań międzynarodowego public relations, na ile mogą one pomóc w osiąganiu celów międzynarodowych i jakie spełniają funkcje. Czy możemy współcześnie mówić o pewnej PR-yzacji polityki zagranicznej państwa? W którym kierunku i jakie są wyzwania współczesnej polityki prowadzonej przez państwa na arenie międzynarodowej. Zdefiniowałam zatem politykę zagraniczną, wskazałam jej cele, funkcje, ale odniosłam się również do kategorii celu, posiłkując się teorią Kalevi Holstiego. Odwołując się do pojęcia polityki zagranicznej i jego relacji z pojęciami dyplomacja publiczna, miękka siła i public relations, nie mogłam pominąć opisanie kwestii ewolucji modeli analitycznych w dziedzinie stosunków międzynarodowych. Szczególnie istotna okazała się być perspektywa konstrukttywizmu społecznego, która wydaje się najbardziej odpowiednim podejściem w badaniu dyplomacji publicznej. Odwołuję się tu między innymi do Cesara Villanueva Rivas, który używa pojęcia „kosmopolityczny konstrukttywizm”, oznaczającego uznanie, że konstrukcja pokojowej wspólnoty państw jest najważniejszym celem dyplomacji, zaś rządy powinny korzystać z dyplomacji publicznej i kulturalnej jako mechanizmu współpracy pozwalającego zrozumieć ich własne kultury, odmienności i różnice³. W rozdziale omawiam również koncepcję miękkiej siły oraz teorię ról międzynarodowych, starając się wyjaśnić ich przydatność w analizowaniu dyplomacji publicznej UE. Nawiązując do tak wielu teorii stałam na stanowisku, jakie reprezentuje Neil Nugent, który w swoim szerokim opracowaniu dotyczącym UE zwraca uwagę na fakt, że istnieje wiele koncepcji i teorii oraz nawiązujących do nich podejść metodologicznych mających dużą wartość. Nie każda jest w stanie wyjaśnić wszystkie aspekty UE i rzeczywistości unijnej, a zatem powinniśmy pogodzić się tym, że „różne rodzaje teorii pasują do różnych elementów unijnej łamigłówki. Obecnie wielu badaczy UE stoi na stanowisku, że

³ Villanueva Rivas, *Cosmopolitan Constructivism: Mapping a Road to the Future of Cultural and Public Diplomacy*, „Public Diplomacy Magazine”, Winter 2010, p. 47.

różne teorie należy wykorzystywać do różnych celów, a podejścia badawcze traktować komplementarnie⁴.

Rozdział drugi dotyczył Unii Europejskiej jako podmiotu dyplomacji publicznej, gdzie odwołuję się między innymi do koncepcji Josefa Batory i Nicka Hynka, określając UE jako aktora granicznego (fringe player). Unia nie jest państwem, nie posiada terytorium, jej struktury dyplomatyczne są specyficzne. Jej działania występują pomiędzy tzw. rdzeniem dyplomacji uprawianej między państwami, a tzw. otoczką (soft shell), gdzie dyplomację uprawiają. Wprowadzenie ram teoretycznych miało na celu usystematyzowanie stanu badań nad unijną dyplomacją publiczną i stanowić podstawę do analizy tego, w jaki sposób instytucje unijne tę dyplomację rozumieją i praktykują. Badając instytucję wzięłam pod uwagę trzy aspekty jej działań. Po pierwsze jej zdolność „przyciągania”, czy atrakcyjność (chodzi tu między innymi o kraje do niej nie należące) ale i siłę normatywną, czyli ustalanie pewnych standardów zachowań. Po trzecie funkcję legitymizacyjną, która polega na nadawaniu znaczenia pewnym wydarzeniom. Ta funkcja wiąże się z ustanawianiem agendy, która może być później wykorzystana w budowaniu miękkiej siły, np. nadawaniu rangi określonym wydarzeniom. Unia może w tym celu wykorzystywać narzędzia informacyjne (deklaracje, oświadczenia, komunikaty), ale i działania międzynarodowe, takie jak ustanawianie misji dyplomatycznych, obserwatorów, zakładanie placówek oraz przedstawicielstw czy prowadzenie polityk⁵.

Ważnymi kwestiami podjętymi w rozdziale były te odnoszące się do dwutorowości działań UE, która znajduje swoje odbicie w definicji dyplomacji publicznej, którą opublikowano w broszurze wydanej z okazji 50. rocznicy podpisania Traktatów Rzymskich: „dyplomacja publiczna polega na wpływaniu na postawy społeczne. Jej celem jest propagowanie interesów Unii poprzez zrozumienie, informowanie i wpływanie. Oznacza to wyjaśnianie celów, polityki i działań oraz wspieranie w wyjaśnianiu tych celów poprzez dialog z indywidualnymi obywatelami, grupami, instytucjami i mediami.”. Opierając się na różnych podejściach i konceptualizacjach dyplomacji publicznej, na potrzeby tej publikacji dyplomację publiczną definiuję jako działania komunikacyjne podejmowane przez podmioty działające na arenie międzynarodowej, które mają na celu zarządzanie środowiskiem międzynarodowym. Dyplomacja publiczna jest rozumiana jako instrument umożliwiający aktorom międzynarodowym osiągnięcie celów i wzmocnienie swoich interesów. Może mieć charakter zewnętrzny jak i perspektywę wewnętrzną/krajową, które wzajemnie się warunkują.

⁴ N. Nugent Unia Europejska. Władza i polityka, Wydawnictwo UJ, Kraków 2012, s. 566.

⁵ A. Skolimowska, Unia Europejska jako organizacja międzynarodowa, Warszawa 2014, s. 77.

W rozdziale zwracam również uwagę na wyzwania, które stoją przed UE w zakresie dyplomacji publicznej, odwołując się do kilku poziomów jej analizy. Jeśli bowiem potraktujemy dyplomację publiczną jako funkcję zarządzania miękkimi zasobami oraz kształtowanie relacji, to należy, analizując jej poziomy, odwołać się do koncepcji multi level - governance. Można nam ona posłużyć do pokazania jak skomplikowane jest badanie tej dziedziny. Mamy bowiem do czynienia z koniecznością analizy trzech poziomów relacji: regionalnych, narodowych i ponadnarodowych. Inne teorie, które są przez mnie analizowane to „komunikacyjna teoria integracji” Karla W. Deutscha, czy wspomniany już wcześniej konstruktywizm. W rozdziale nie mogło zabraknąć rozważań dotyczących tożsamości europejskiej oraz bardzo istotnych kwestii dotyczących siły UE w tym najważniejszej z perspektywy tych badań – siły normatywnej w rozumieniu Iana Mannersa. Koncepcje te są przeze mnie traktowane także jako swoiste wytyczne o charakterze zarówno ideowym, jak i pragmatycznym, pozwalające formułować diagnozy i zalecenia dotyczące współczesnych oraz przyszłych działań z zakresu unijnej dyplomacji publicznej. W rozdziale podjęto również próbę pomiaru miękkiej siły UE, posiłkując się indeksami znanymi z brandingu narodowego.

Druga część książki (znajduje swoje odbicie w rozdziałach 3,4,5) dotyczyła realnej sfery działań, obejmującej konkretne inicjatywy i instrumenty dyplomacji publicznej. Po pierwsze w rozdziale trzecim opisano zewnętrzną dyplomację publiczną, która jako cel obiera kształtowanie wizerunku Unii na arenie międzynarodowej. Zwrócono uwagę na przełomowy moment jakim było wejście w życie Traktatu z Lizbony i jego implikacje dla prowadzenia dyplomacji publicznej. Wskazałam również na podział kompetencji pomiędzy poszczególnymi instytucjami zajmującymi się dyplomacją publiczną, jak również instrumenty jakimi się posługują. Zwróciłam również uwagę na rolę kryzysów, i tego w jakim stopniu determinują one działania UE w zakresie dyplomacji publicznej. Odniosłam się również do pojęcia paniki integracyjnej wprowadzonego przez Mai'ę K. Davis Cross and Xinru Ma, w odniesieniu do relacji mediów dotyczących kryzysów unijnych, które przedstawiały je jako wyzwania i porażki integracji z UE oraz jako zagrożenia egzystencjalne. Innymi istotnymi instrumentami zewnętrznej polityki UE, które zdecydowałam się przeanalizować jest Europejska Polityka Sąsiedztwa oraz pomoc rozwojowa. Unia ma obecnie największy udział we wspieraniu biedniejszych rejonów świata. Z drugiej strony można mówić o pewnej transformacyjnej dyplomacji publicznej wobec państw kandydujących, gdzie unijne instrumenty polityki handlowej i pomocowej przyczyniły się do transformacji krajów Europy Środkowo – Wschodniej. Stąd tak ważne było odniesienie się w książce do tych kwestii.

Rozdział czwarty poświęcony jest wewnętrznemu wymiar dyplomacji publicznej, jako istotnemu elementowi wzmacniania tożsamości oraz sfery publicznej w Europie. Omówiono w nim politykę komunikacyjną UE, szereg programów unijnych mających na celu komunikowanie z obywatelami, a także rolę mediów, w tym internetu. Moim celem było pokazanie, że komunikowanie z obywatelami nie ułatwiają różnorodność językowa i odmienne kultury polityczne w państwach UE. Na to nakłada się niski poziom wiedzy o instytucjach unijnych oraz słabnące zainteresowanie polityką. Nie bez znaczenia pozostają także wyniki badań dotyczące asymetryczności procesu komunikowania – nierównego statusu jego aktorów, tj. UE i obywateli, wskazujące na dominującą pozycję instytucji.

W ostatnim rozdziale podjęłam się analizy unijnej dyplomacji kulturalnej, która jest doskonałym przykładem połączenia dwóch poprzednich wymiarów : dyplomacji zewnętrznej i wewnętrznej. Działania podejmowane przez Unię Europejską w ramach dyplomacji kulturalnej mają specyficzny charakter. Jak już zostało wspomniane musimy pamiętać o tym, że UE jest konglomeratem 28 państw, a jej fundamentem były porozumienia o charakterze gospodarczym. Jednak już od początku podkreślano wagę współpracy kulturalnej dla powodzenia projektu europejskiej integracji m.in. Europa była dla jej założycieli „kontynentem kultury”⁶. W rozdziale podjęłam próbę systematyzacji pojęcia dyplomacja kulturalna, jak również przeanalizowałam dokumenty i instrumenty UE w tym zakresie.

Metodologia

W celu weryfikacji wymienionych wyżej hipotez posłużono się kilkoma metodami badawczymi. Po pierwsze metodą gromadzenia i obserwacji faktów, która opierała się na analizie źródeł: oficjalnych dokumentów unijnych zebranych między innymi podczas pobytu na kwerendzie w Brukseli. Analizowano również deklaracje, komunikaty, raporty, materiały z konferencji prasowych czy debat parlamentarnych. Inne źródła, które były pomocne to ekspertyzy specjalistów, raporty instytucji, a także firm, które na zlecenie Komisji Europejskiej i Komitetu Regionów realizują działania komunikacyjne. Analizowano również doniesienia medialne, newslettery oraz informacje pochodzące z mediów społecznościowych.

W badaniach wykorzystano również elementy metody decyzyjnej, ponieważ wybrane aspekty działalności i prowadzenia unijnych kampanii dyplomacji publicznej rozpatrywane były przez pryzmat ośrodka decyzyjnego oraz procesu decyzyjnego czyli powiązań jakie

⁶ A. Ziętek, J. Olchowski Kultura, [w:] M. Pietaś (red.) Międzynarodowe stosunki polityczne, , Lublin 2006, s.420-427.

występują pomiędzy Dyrekcjami Generalnymi Komisji Europejskiej a ich otoczeniem i państwami członkowskimi. Analizie zostały poddane decyzje podejmowane w przedmiocie prowadzonych badań oraz ich implementacje polityczne. Między innymi działania w ramach Europejskiej Polityki Sąsiedztwa i jej instrumentów. Metoda ta była pomocna gdyż pozwoliła na całościowe ujmowanie zjawisk, przy dokonywaniu analizy dynamicznych przemian rzeczywistości politycznej w dziedzinie dyplomacji publicznej, pozwoliła wyjaśnić przebieg wydarzeń, bowiem przedmiot podejmowanych badań (czyli dyplomację publiczną UE) cechuje dynamika. W trakcie badań przeprowadzono również analizę stron internetowych instytucji unijnych między innymi Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego. Jedną z zastosowanych metod badawczych było studium przypadku. Jako podmioty badania wybrałam cztery programy: Kratywna Europa, Europejski Rok Dziedzictwa Kulturowego, Europejską Stolicę Kultury oraz kulturalny program Prezydencji Polski w Radzie Unii Europejskiej, aby pokazać jak dyplomacja kulturalna może wyglądać z perspektywy państwa członkowskiego, a jednocześnie być instrumentem promocji UE na zewnątrz. Celem nadrzędnym wybranej metody było zbadanie problemu wykorzystania programów i realizacji działań z zakresu dyplomacji publicznej.

Omówienie osiągniętych wyników

W badaniach starano się wykazać, że unijna dyplomacja publiczna ma charakter sieciowy. W zależności od sytuacji i kontekstu: z jednej strony w centrum sieci mamy państwa unijne, ale z drugiej strony decyzje są coraz częściej podejmowane na wyższym szczeblu w instytucjach unijnych. Co więcej, w dyplomację publiczną angażują się organizacje pozarządowe (projekty finansowane ze źródeł unijnych) i to one działają w sferach, w których do niedawna działały tylko państwa. Funkcjonowanie sieci i podejmowanie decyzji zależy od konkretnej sytuacji i ustawień w środowisku międzynarodowym, a to działa różnie w zależności od czynników politycznych w danym obszarze. A więc nie ma wątpliwości, że w niektórych sytuacjach instytucje unijne będą pełnić rolę centrum sieci, a równocześnie, wraz z państwami członkowskimi być węzłami sieci, które gromadzą istotne informacje i przekazują je dalej, będąc swoistymi koordynatorami. Unijna dyplomacja publiczna jest zatem skomplikowana, niektóre z jej działań przekazywane są na szczebel lokalny, bo jak wykazano ułatwia to komunikację z interesariuszami na temat niektórych polityk i pozwala odbiorcom lepiej zrozumieć funkcjonowanie UE. Z drugiej jednak strony decentralizacja unijnej dyplomacji publicznej

powoduje w niektórych przypadkach brak spójności pod względem treści, ale i praktyk komunikacyjnych. Związane jest to również z kwestią dysproporcji w finansowaniu i profesjonalizacji różnych podmiotów na przykład delegacji unijnych.

Wnioski z przeprowadzonych badań nie są optymistyczne. Należy uznać, że potencjał dyplomacji publicznej nie jest do końca wykorzystywany i jeśli w przyszłości ma spełniać większą rolę w kreowaniu obrazu UE, należy skupić się na dwóch istotnych kwestiach. Po pierwsze w analizowanych dokumentach unijnych zidentyfikowano środki, którymi ma posługiwać się dyplomacja publiczna, jednak nie wskazano służących im strategii czy rozwiązań w tym zakresie. Po drugie brakuje określenia konkretnych interesariuszy tych działań, co pozwoliłoby je efektywnie prowadzić. Co więcej, jeśli przyjrzymy się dokumentom wydawanym przez Komisję Europejską, okazuje się, że odpowiedzialność za komunikację w dużej mierze przerzucona jest na państwa członkowskie. Biorąc pod uwagę podejmowanie decyzji głównych przez Radę Unii Europejskiej, to należy jednak pamiętać, że instytucje unijne to nie tylko rządy państw członkowskich, ale również komisarze pracujący w Komisji czy eurodeputowani Parlamentu Europejskiego. Oni też powinni wziąć na siebie część z obowiązków związanych z dyplomacją publiczną. Rządy państw bowiem, jak już wspominałam, często będą miały rozbieżne interesy. Za nieprzychylnie decyzje wobec państwa zazwyczaj obwiniają wtedy Komisję czy ogólnie UE.

Wnioski płynące z analiz dotyczących roli dyplomacji publicznej w kreowaniu wizerunku Unii są jednoznaczne: Unii zależy na wykorzystaniu dyplomacji publicznej w celu kształtowania pozytywnego wizerunku, a co za tym idzie również realizacji celów politycznych. Jednak realizacji tych działań już tak jednoznacznie podsumować nie można. Kluczowa jest dwukierunkowa komunikacja z krajami spoza UE, oparta na dialogu, współpracy i wspólnych sieciach oraz odrzucenie modelu komunikowania jednokierunkowego (komunikowania publicznego). Brakuje również realizacji działań z tego zakresu, które prowadzone byłby bliżej społeczeństwa obywatelskiego. Chodzi również o brak skoordynowanej współpracy z regionami i miastami, która mogłaby uzupełniać unijną dyplomację publiczną. Wspomniane podmioty są bowiem między innymi beneficjentami funduszy unijnych. Brakuje również zintegrowania komunikatów dla opinii zewnętrznej z tymi na poziomie wewnętrznym.

Można również uznać, że rzeczywisty udział unijnej dyplomacji publicznej miałby miejsce tak naprawdę wtedy, gdyby państwa członkowskie podjęły wysiłek reprezentowania Unii w swoich strategiach krajowych. Jeśli natomiast popatrzymy na strategie dyplomacji publicznej poszczególnych państw, są one dość zróżnicowane. Zawierają kwestie związane z

unijną dyplomacją kulturalną, gospodarczą czy wymianą edukacyjną. Inicjatywy 28 państw pokazują różnorodność Wspólnoty. Nie jest to sprzeczne z nadrzędną ideą dyplomacji UE: „zjednoczeni w różnorodności”. Problem leży w tym, że aspekt „zjednoczeniowy” nie jest tak mocny jak „zróżnicowanie”. Nie ma też korelacji pomiędzy wysokim czy niskim poziomem powiązania obywateli danego państwa z Europą, a ich narodowymi strategiami dyplomacji publicznej i uwzględnianiem w nich kwestii europejskich. Świetnym tego przykładem są Francja i Hiszpania, gdzie poziom ten jest bardzo wysoki, natomiast kwestie europejskie nie są uwzględniane w strategiach dyplomacji publicznej.

Można jednak upatrywać w dyplomacji publicznej pewnej szansy na poprawę wizerunku UE, choć zależy to od kilku czynników. Unia powinna określić kluczowy komunikat i znaleźć odpowiedni kontekst dla dyplomacji publicznej. Należy również zastanowić się nad prawdziwością często używanych terminów czy haseł, takich jak praworządność czy multilateralizm, tak by były one czymś więcej niż tylko sloganami i mogły być wykorzystane w dyplomacji publicznej. Mogłoby to pomóc Wysokiemu Przedstawicielowi i innym instytucjom w skupieniu się kwestiach najważniejszych w dyplomacji publicznej, powiązanych z priorytetami Unii na arenie międzynarodowej. Charakter unijnej dyplomacji publicznej jest bowiem chaotyczny. Należy podjąć wysiłki na rzecz koordynacji działań w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, ale również pomiędzy ESDZ a państwami członkowskimi. Urzędnicy powinni zastanowić się nad wypracowaniem metod działań opartych na odpowiednich instrukcjach czy procedurach, jednak najpierw należy takowe stworzyć. Kluczem mogłoby być użycie e-dyplomacji, która jak wykazują strategie dyplomacji publicznej wielu państw, ma istotne znaczenie.

Możliwe wykorzystanie wyników

Przedstawiona do oceny książka może stać się źródłem wiedzy na temat unijnej dyplomacji publicznej. Może stanowić pożyteczną lekturę dla badaczy zajmujących się problematyką unijną czy komunikowaniem międzynarodowym, jak również dla studentów kierunków studiów takich jak stosunki międzynarodowe, politologia, europeistyka. Może też być wartościowym materiałem dla pracowników administracji publicznej, polityków, dyplomatów i innych osób zaangażowanych w procesy komunikowania. W tym kontekście przeprowadzone w książce analizy i wyciągnięte wnioski mogą być wykorzystane do modyfikacji i optymalizacji działań w zakresie unijnej dyplomacji publicznej.

Uznać należy również, że prowadzone badania mają istotne znaczenie dla rozwoju młodej dziedziny jaką komunikowanie międzynarodowe i dyplomacja publiczna, która do tej pory funkcjonowała głównie w publikacjach badaczy ze Stanów Zjednoczonych. Celem niniejszych badań było możliwie kompleksowe ujęcie problematyki dyplomacji publicznej. Jak dotąd nie ukazała się w Polsce publikacja, w której analizowane byłby te właśnie przypadki w zakresie dyplomacji publicznej. Mam nadzieję, że badania te będą stanowiły cenne źródło wiedzy i dadzą wkład w istniejący stan nauki na temat dyplomacji publicznej.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – badawczych.

Zaprezentowana powyżej publikacja stanowiąca główne osiągnięcie naukowe, wpisuje się w główny nurt moich zainteresowań badawczych, mianowicie problematykę międzynarodowego public relations, dyplomacji publicznej i kulturalnej badanej z perspektywy komunikowania międzynarodowego. Ponadto w mojej dotychczasowej pracy badawczej zajmowałam się również innymi, pokrewnymi tematami badawczymi, w efekcie czego drukiem ukazało się 31 publikacji w tym:

- 2 monografie jednoautorskie
- Redakcja jednej pracy zbiorowej
- 30 artykułów w czasopismach naukowych i rozdziały w pracach zbiorowych (w tym 3 w. j. angielskim)

Prace składające się na powyższy dorobek naukowy publikowane były w wydawnictwach związanych z ośrodkami naukowymi (Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego, Uniwersytetu Jagiellońskiego, Uniwersytetu Śląskiego, Uniwersytetu w Białymstoku, Uniwersytetu w Kijowie, Uniwersytetu Wrocławskiego, Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie) oraz innych wydawnictwach naukowych (Wydawnictwo Naukowe Scholar, Wydawnictwo Rambler, Wydawnictwo Adam Marszałek, Krakowskie Wydawnictwo Edukacyjne, Wydawnictwo : Netherlands Institute of International Relations Cligendael).

Łączna liczba cytowań moich prac wg. Google Scholar na dzień 22.03.2019 wynosi 69 (<https://scholar.google.pl/citations?user=dBJpBngAAAAJ&hl=pl>). Indeks-h dla mojego dorobku wynosi 4.

Dokonując przeglądu tematyki omawianej w opublikowanych przeze mnie pracach, wyodrębnić można trzy główne nurty badawcze:

I. Problematykę międzynarodowego public relations z położeniem nacisku na promocję państw

II. Problematykę dyplomacji publicznej i kulturalnej z uwzględnieniem studiów przypadków.

III. Problematykę dyplomacji miast.

Pierwszy z tych nurtów skupiał się na wykorzystaniu teorii public relations do analizy działań państw w tym zakresie. Nurt był kontynuacją badań prowadzonych przeze mnie od czasu prac nad dysertacją doktorską. Choć z biegiem czasu zaczął on znacznie ewoluować, wciąż stanowi ich ważny element, ponieważ badania z dziedziny PR są przez mnie wykorzystywane w analizie polityki zagranicznej. Jest to podejście, które w polskiej literaturze występuje rzadko, a badania w tym zakresie w literaturze zagranicznej, również nie są licznie reprezentowane. Dzięki temu skonstruowałam autorskie pojęcie pr-ryzacji polityki zagranicznej, wykazując przenikanie się podejść badawczych z public relations oraz stosunków międzynarodowych. W publikacjach podjęto również próby praktycznego zastosowania podejść z dziedziny public relations do badań nad wizerunkiem państwa. Konsekwentny rozwój nurtu umożliwił mi między innymi stworzenie podbudowy teoretycznej dla zaprezentowanego w punkcie 4. osiągnięcia naukowego i integracji badań nad komunikowaniem międzynarodowym i stosunkami międzynarodowymi. Drugi nurt skoncentrowany był na analizie dyplomacji publicznej i kulturalnej w jej ramach, badaniach porównawczych, w dużej mierze opartych na analizie dokumentów czy strategii. Umożliwił on dogłębne poznanie problematyki dyplomacji publicznej, nie tylko polskiej, ale również prowadzonej przez inne państwa, a w szczególności Unii Europejskiej. Przeprowadzone w ramach tego nurtu analizy oraz osiągnięte wyniki badań cząstkowych stały się podstawą do rozwiniętych i pogłębionych analiz w ramach zaprezentowanego osiągnięcia naukowego. Trzeci nurt dotyczy dyplomacji miast, a badania w jego ramach związane są z rosnącą rolą miast i samorządów w polityce międzynarodowej.

Wszystkie trzy powyższe nurty badawcze w znacznym stopniu są ze sobą powiązane a zaprezentowana w nich tematyka jest komplementarna.

Ad. I. Problematyka międzynarodowego public relations z położeniem nacisku na promocję państw i Unii Europejskiej.

Moje zainteresowanie dorobkiem public relations wynikało z poszukiwań odpowiedniej perspektywy teoretycznej, która dawałaby szansę na kompleksowe wyjaśnienie skomplikowanej i wieloaspektowej problematyki powiązań pomiędzy public relations a dyplomacją publiczną i stosunkami międzynarodowymi. Pierwszy nurt prowadzonych badań skupiał się na międzynarodowym public relations. PR traktowany był jako dziedzina korzystająca z dorobku innych nauk: przede wszystkim społecznych: politologii, socjologii, zarządzania czy marketingu. Podkreślałam w publikacjach, że public relations jest dyscypliną praktyczną, a co najważniejsze nie ma określonego zakresu badawczego, podstaw teorii, narzędzi badawczych i badań naukowych dotyczących nie tylko praktyki, ale teorii i koncepcji. Korzystałam z dorobku prof. Krystyny Wojcik, która uważa, że PR nie jest przyjazny teoretyzowaniu, gdyż jego materia jest interdyscyplinarna, istnieje mnogość definicji, praktyka PR jest traktowana jako nieetyczna, z kolei wizerunek PR w literaturze fachowej jest zbyt idealistyczny – co znacznie utrudnia stworzenie jednolitego, zwartego systemu praw, prawidłowości i hipotez dotyczących PR. Dziedzina zatem jest postrzegana nie z perspektywy naukowej, a zdroworozsądkowo i potocznie, lub jedynie przez pryzmat konkretnego zawodu, profesji. Mimo tego, starałam się jednak wykazać, że mogą istnieć związki pomiędzy teorią stosunków międzynarodowych (poza oczywiście interdyscyplinarnością tych ostatnich) a działalnością public relations. Stosunki międzynarodowe są również dyscypliną pogranicza innych nauk społecznych. Można zatem wyróżnić SM w wąskim i szerokim znaczeniu. Te pierwsze dotyczą działań międzypaństwowych, uznając za przedmiot badań działania państw i ich politykę zagraniczną, interesy i aspiracje, relacje między potencjałem a odgrywanymi rolami. Z drugiej strony mamy szersze ujęcie uwzględniające występowanie na arenie międzynarodowej również niepaństwowych aktorów. Mówi ono o złożonych powiązaniach „wykraczających poza zakres spraw objętych działalnością władz państwowych krajów, w których mieści się ich siedziba”.

Zgadzam się w tym miejscu z Teresą Łoś – Nowak, że formułowanie i realizacja współczesnej polityki zagranicznej jest złożona i wieloaspektowa. Również ze względu na wzrastające znaczenie niepaństwowych aktorów. Stąd istotna była dla mnie tym kontekście analiza zjawisk związanych z public relations prowadzonych w środowisku międzynarodowym. W swoich publikacjach w tym nurcie starałam się udzielać odpowiedzi

na pytania w jaki sposób właśnie polityka zagraniczna wykorzystuje środki i metody działań międzynarodowego public relations, na ile mogą one pomóc w osiągnięciu celów międzynarodowych i jakie spełniają funkcje. Uznałam, że możemy współcześnie mówić o pr-yzacji polityki zagranicznej. Badania miały stać się przyczynkiem do dyskusji w którym kierunku i jakie są wyzwania współczesnej polityki prowadzonej przez państwa na arenie międzynarodowej. I wreszcie, czy skupienie na mediach i public relations w porównaniu z tradycyjnymi środkami dyplomacji może gwarantować sukces w osiągnięciu celów polityki zagranicznej i czy może być przełomem w stosunkach międzynarodowych? Do nurtu tego zaliczam następujące publikacje:

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Polityka zagraniczna a międzynarodowe public relations państw : relacja pomiędzy teorią stosunków międzynarodowych a teorią public relations, [w:] Wyzwania i problemy współczesnych stosunków międzynarodowych : bezpieczeństwo, dyplomacja, gospodarka, historia i polityka / pod red. nauk. Radosława Bani i Krzysztofa Zdulskiego, Łódź : Polskie Towarzystwo Studiów Międzynarodowych. Oddział Łódzki, 2015. - S. 355-382. - Bibliogr. - Recenzenci: Marek M. Dziekan, Rafał Ożarowski.

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Rola dyplomacji publicznej w kreowaniu zewnętrznego obrazu Unii Europejskiej, „Przegląd Zachodni” 2015, nr 1, s. 157-174.

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Cele polityki zagranicznej w kontekście dyplomacji publicznej, [w:] Dylematy polityki zagranicznej Polski na początku XXI wieku / pod red. Katarzyny Czornik, Mirona Lakomego, Mieczysława Stolarczyka, Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2014. - (Prace Naukowe Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach ; nr 3227). - S. 143-159 : rys. - Bibliogr. - Recenzent: Wojciech Kostecki.

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, International public relations juxtaposed with foreign policy: the challenges of PR-isaton /. - Bibliogr. - Streszcz. w jęz. ukr., ang. i ros. // Aktual'ni problemi mižnarodnih vidnosin. - Vip. 113, č. 1 (2013), s. 91-104.

W powyższych tekstach sięgnęłam po rozmaite propozycje teoretyczne. Inspiracją było podejście Benno Sinizera, który widzi dyplomację publiczną jako specyficzną zarządczą funkcję public relations i wyjaśnia, że mnogość celów w dyplomacji publicznej może być

spójna z tymi w PR. Nie sposób nie zgodzić się z jego koncepcją, że oba te pojęcia rozwijały się oddzielnie i niezależnie: public relations wyrosło na gruncie nauki o komunikowaniu, podczas, gdy dyplomacja publiczna odnosi się do politologii i stosunków międzynarodowych. Wykazuję jednak, że mają one wiele punktów styecznych, chociażby metody i środki, jakimi się posługują. Ponadto mogą one ze sobą współdziałać i czerpać ze swoich osiągnięć. Moje badania wykazały, że na początkowym etapie prowadzenia przez Polskę działań wizerunkowych tylko w niektórych dokumentach pojawiało się pojęcie dyplomacji publicznej, częściej używano się terminu promocja lub public relations.

Uznaję, że public relations mogą być aplikowane w zarządzaniu komunikacją pomiędzy państwami a ich zagraniczną publicznością w sytuacjach związanych z dyplomacją. Sięgnęłam również do propozycji Eytana Gilboya, Marka A. Van Dyke i Dejana Verčiča opierając się na modelu konwergencji pomiędzy PR a dyplomacją publiczną, a także odwołując się do pojęcia komunikacji strategicznej, która według autorów jest punktem, gdzie PR i dyplomacja publiczna mają wspólny mianownik. W swoich rozważaniach nawiązuję również do kategorii miękkiej siły Josepha S. Nye, pojęcia wartości politycznych, kultury czy zasobów. Uznaję również public relations i dyplomacja publiczna dzielą podobne koncepcje, zwłaszcza jeśli chodzi o komunikację opierającą się na etycznych zasadach czy wiarygodności.

Ad.II. Problematyka dyplomacji publicznej i kulturalnej z uwzględnieniem studiów przypadków.

Drugi nurt badań poświęcony był stricte dyplomacji publicznej i dyplomacji kulturalnej w jej ramach. Jako pierwsze należy podkreślić zainteresowanie Polską, i wskazać na dwie publikacje w tym nurcie, które były kontynuacją i rozszerzeniem badań podjętych w trakcie prac nad doktoratem. Są to:

Marta Ryniejska-Kiełdaniowicz, Dyplomacja publiczna - polskie doświadczenia z okresu wchodzenia do Unii Europejskiej, [w:] Dyplomacja publiczna / red. nauk. Beata Ociepka. - Wrocław : Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, 2008. - (Acta Universitatis Wratislaviensis ; nr 3056). - S. 87-113. - Bibliogr. - Recenzent : Bogusława Dobek-Ostrowska.

Beata Ociepka, Marta Ryniejska-Kiełdanowicz, Public Diplomacy and EU Enlargement: the

Case of Poland /. - The Hague : Netherlands Institute of International Relations Cligendael , 2005. - 20 s. : tab. - (Discussion Papers in Diplomacy ; No 99, July 2005). - Wstęp - Streszcz. w jęz. ang.

W nurcie tym analizowałam przede wszystkim działania prowadzone przez polskie władze mające na celu budowanie wizerunku państwa. Staralam się zbadać jak rząd Polski i inne instytucje zajmujące się kreowaniem wizerunku Polski wykorzystują metody i narzędzia public relations. Rozważania teoretyczne zweryfikowałam poprzez wyniki badań empirycznych oraz badań przeprowadzonych na źródłach pierwotnych, które pozwoliły sformułować wnioski i rekomendacje dotyczące działań naprawczych. Nie ulega wątpliwości, że efektywne działania public relations są niezbędnym elementem kształtowania wizerunku państwa na arenie międzynarodowej. W badaniach zajęłam się również analizą otoczenia, z uwzględnieniem wszystkich grup, które mogą w jakikolwiek sposób wpływać na działalność państwa. Uznałam, że każde państwo wysyła informacje zarówno do innych uczestników stosunków międzynarodowych „na zewnątrz” jak i do własnych obywateli „do wewnątrz”. Te badania pozwoliły mi w późniejszej konstrukcji modelu wykorzystanego w pracy habilitacyjnej. Badalam również kwestie wizerunkowe. Z przeprowadzonej przez mnie analizy działań dyplomacji publicznej oraz ich wyników można wnioskować, że efektywne działania public relations są niezbędnym elementem kształtowania wizerunku państwa. Jednak od lat nie są one umiejętnie wykorzystywane przez rząd i inne instytucje do tego celu powołane oraz często traktowane jako drugorzędne. Ponadto problemem jest znaczne upolitycznienie tych działań.

Drugą wykorzystaną koncepcją była tożsamość konkurencyjna, którą traktowałam z punktu widzenia zdolności do wzmacniania potencjału i pozycji konkurencyjnej nowych państw członkowskich, które uczestniczą w różnych układach i relacjach na arenie międzynarodowej. Inspiracją były dla mnie prace Simona Anholt'a oraz stworzone przez niego rankingi, które poddałam krytycznej analizie. Wykorzystałam również w tym kontekście między innymi koncepcję państwa sieciowego Manuela Castellsa, który uważa, że państwo narodowe nie zanika, jednak zmienia się jego rola, struktura i funkcje. Musi ono odpowiadać na kryzysy wywołane przez procesy globalizacji na przykład poprzez łączenie się z innymi państwami, tworząc sieci państw takie jak Unia Europejska.

Z drugiej strony w nurcie tym podjęto się również rozważań na temat specyfiki dyplomacji publicznej państwa małego na przykładzie Szwajcarii. Postawione pytania badawcze to: jaka jest rola miękkiej siły w polityce zagranicznej Szwajcarii, po drugie jaki

model dyplomacji publicznej w jej ramach stosuje Szwajcaria i czy wpływa on na to, że państwo może stać się mocarstwem, które w pewnych dziedzinach inspiruje czy kreuje światowe trendy, i wreszcie na koniec czy jest on skuteczny w kontekście miejsc zajmowanych w rankingach konkurencyjności? Wraz z prof. Magdaleną Ratajczak przeanalizowałyśmy zjawisko dyplomacji publicznej i tożsamości konkurencyjnej w jej ramach z punktu widzenia zdolności do wzmacniania potencjału i pozycji Szwajcarii na arenie międzynarodowej. Metodą badawczą w tym nurcie była analiza materiałów źródłowych, dostępnej literatury przedmiotu oraz rankingów konkurencyjności państw. Badałyśmy również kwestie wpływu katastrof i kryzysów na wizerunek państw i możliwości wykorzystania metod zaczerpniętych z public relations przy ich rozwiązywaniu. Naszym celem było również stworzenie pewnego modelu teoretycznego, którego rozwinięcie nastąpi w kolejnej przygotowywanej wspólnej publikacji dotyczącej kryzysów, w tym kryzysu uchodźczego. Artykuły, które podejmowały te tematy to:

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Dyplomacja publiczna a budowanie tożsamości konkurencyjnej nowych państw członkowskich, [w:] Zmiany konkurencyjności nowych krajów członkowskich Unii Europejskiej : osiągnięcia i wyzwania / red. nauk. Alina Grynia. - Wilno : Wydział Ekonomiczno-Informatyczny w Wilnie ; Uniwersytet w Białymstoku, 2014.- S. 67-82 : tab. - Bibliogr. - Streszcz. w jęz. pol. i ang. - Recenzent: prof. dr hab. Czesław Noniewicz.

Magdalena Ratajczak, Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Dyplomacja publiczna jako narzędzie kształtowania polityki zagranicznej państw małych : przypadek Szwajcarii, [w:] Badanie polityki zagranicznej państwa : wymiar europejski / pod red. Małgorzaty Pietrasiak, Joanny Ciesielskiej-Klikowskiej i Stanisława Kosmynki. - Warszawa : Polskie Towarzystwo Studiów Międzynarodowych ; Rambler Press, 2017. - S. 203-217. - Bibliogr. - Recenzja: dr hab. Andrzej Dubicki

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Magdalena Ratajczak, Wpływ katastrof i kryzysów na wizerunek krajów : wykorzystanie instrumentów dyplomacji publicznej: przypadek państw małych, [w:] Powodzie, plagi, życie i inne katastrofy / pod red. Katarzyny Konarskiej, Piotra Kowalskiego. - Wrocław : Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, 2012. - (Colloquia Athropologica et Communicativa ; vol. 5) (Acta Universitatis Wratislaviensis ; nr 3382). - S. 287-300. - Bibliogr. - Recenzenci: Michał Błażejowski, Jerzy Jastrzębski

Kolejną, bardzo ważną część moich badań stanowiły kwestie związane z dyplomacją kulturalną, jak również problem barier związanych z komunikacją międzynarodową w jej ramach. Staralam się odpowiedzieć na pytanie w jaki sposób państwa a także instytucje wykorzystują środki i metody działań dyplomacji kulturalnej, na ile mogą one pomóc w osiąganiu celów międzynarodowych i jakie spełniają funkcje. Uznałam, że wzrost znaczenia czynnika kulturowego w polityce zagranicznej jest jednym z bardziej istotnych i mało zbadanych jej aspektów. W tekstach starałam się zdefiniować dyplomację kulturalną, wskazać jakimi narzędziami i instrumentami się posługuje oraz wreszcie jakie programy proponują poszczególne państwa jak i Unia Europejska, by zainteresować swoją wizją świata publiczność za granicą. Dyplomacja kulturalna jest rozumiana za M. Cummingssem jako wymiana myśli, informacji, systemów wartości, tradycji, wierzeń i innych aspektów kultury, z zamiarem propagowania wzajemnego zrozumienia. Uznaję, że dyplomację kulturalną państwa stosują się w celu wzmacniania swojej miękkiej siły, by podnieść swoją wartość na arenie międzynarodowej. Zgadzam się z koncepcją *soft power* J. Nye'a, że kultura jest najlepszym przykładem miękkiego oddziaływania, możliwość komunikowania za jej pośrednictwem o swoich wartościach, ideach, w konsekwencji prowadzi do osiągnięcia pożądanых rezultatów dzięki atrakcyjności, a nie przymusowi. W swoich artykułach zwracam również uwagę na globalne trendy takie jak ruchy migracyjne, nowe środki komunikacji masowej, kwestie tożsamości, czy zjawiska związane z globalizacją.

Badania te przyniosły mi ogromną satysfakcję ponieważ jeden z moich artykułów „Culture Diplomacy as a Form of International Communication” - został uznany za jeden z trzech najlepszych referatów International Public Relations Research Symposium BledCom i był nominowany do nagrody specjalnej Institute for Public Relations. Nagroda jest przyznawana za wyznaczanie nowych kierunków badań w public relations.

W ramach tego nurtu powstały dodatkowo następujące publikacje:

Marta Ryniejska-Kiędanowicz, Polska dyplomacja kulturalna przed i po akcesji do Unii Europejskiej, [w:]: Polska w dyplomacji europejskiej w XX i XXI wieku / red. nauk. Elżbieta Alabrudzińska. - Toruń : Wydaw. Adam Marszałek, 2016. - S. 285-319 : tab. - Recenzenci: prof. dr hab. Jacek Knopek, prof. dr hab. Adam Sudol

Marta Ryniejska-Kiędanowicz, Dyplomacja kulturalna jako narzędzie miękkiej siły Unii Europejskiej, „Politeja” - Nr 37 (2015), s. 143-160.

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Idea wspólnego dziedzictwa kulturowego i historycznego jako filar unijnej dyplomacji publicznej, [w:] Historia w dyplomacji publicznej / red. nauk. Beata Ociepka. - Warszawa : Wydawnictwo Naukowe SCHOLAR, 2015. - S. 63-82. - Bibliogr. - Recenzja: prof. dr hab. Mirosław Dymarski

Cultural Diplomacy as a Form of International Communication [Dokument elektroniczny] / Marta Ryniejska-Kieldanowicz. - Bibliogr. - Streszcz. w jęz. ang. - Bezpośredni dostęp do artykułu : http://www.instituteforpr.org/files/uploads/Ryniejska_Kieldanowicz.pdf. - . - Plik w formacie *.pdf - do otwarcia potrzebna aplikacja Adobe Acrobat Reader lub inna obsługująca pliki tego typu. - Link zweryfikowano 12.07.2010

Dyplomacja publiczna a stereotypy i uprzedzenia narodowe w Unii Europejskiej / Marta Ryniejska-Kieldanowicz // W: Równość w Unii Europejskiej : teoria i praktyka / red. nauk. Wiesław Bokajło, Anna Pacześniak. - Wrocław : Atla2, 2008. - S. 481-491. - Bibliogr. - Recenzent: prof. dr hab. Andrzej Jabłoński

Ad.III. Problematyka dyplomacji miast.

Trzecim nurtem w jakim umieściłabym kolejną część swojego dorobku naukowego jest koncepcja dyplomacji miast (city diplomacy). Wychodzę z założenia, że we współczesnym świecie miasta zaczynają odgrywać coraz większą rolę jako aktor stosunków międzynarodowych. Odwołuję m.in. R. Putnama, który uważa, że istnieją silne powiązania pomiędzy polityką lokalną a międzynarodową, które powinny wzajemnie się uzupełniać. Kolejnym nurtem badawczym do którego sięgam jest koncepcja Rogiera van der Pluijma i Jan Melissena, która mówi o rosnącej roli miast w polityce międzynarodowej⁷. Teza ta znajduje odzwierciedlenie w zaangażowaniu państw na arenie międzynarodowej, ich udziale w ponadgranicznych projektach. W ramach tego nurtu ukazały się następujące publikacje:

Marta Ryniejska-Kieldanowicz, Koncepcja dyplomacji miast i jej znaczenie na przykładzie działań w zakresie kultury, [w:] Komunikowanie lokalno-regionalne w dobie społeczeństwa medialnego. T. 1, Problemy teoretyczno-praktyczne / pod redakcją Stanisława Michalczyka i Katarzyny Brzozy. - Wydanie I. - Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2018. -

⁷ R. Van der Pluijm, J. Melissen, City Diplomacy: The expanding role of Cities in International Politics, Netherlands Institute of International Relations, Clingendael 2007, 5-35.

(Prace Naukowe Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach ; nr 3715).- S. 297-309 : tab. - Bibliogr. - Streszcz. w jęz. ang. - Recenzent: Ryszard Kowalczyk - Tom dedykowany Profesorowi Jerzemu Mikułowskiemu Pomorskiemu.

Marta Ryniejska-Kiełdanowicz, Znaczenie City Diplomacy w międzynarodowej promocji miast, [w:] Public relations jako funkcja zarządzania w organizacjach : praca zbiorowa / pod red. Anny Adamus-Matuszyńskiej i Renaty Maćkowskiej. - Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, 2011. - (Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach).- S. 298-311 : tab. - Bibliogr. - Recenzentki: Krystyna Wojcik, Aldona Frączkiewicz-Wronka

Marta Ryniejska-Kiełdanowicz, Rola wielkich wydarzeń sportowych i kulturalnych w promowaniu wizerunku państw i miast, [w:] Public relations : aktualne zagadnienia sztuki komunikowania w teorii i praktyce : praca zbiorowa / pod red. Renaty Maćkowskiej i Henryka Przybylskiego. - Katowice : Wydaw. Akademii Ekonomicznej, 2009. - (Prace Naukowe / Akademia Ekonomiczna im. Karola Adamieckiego). - S. 81-92

Marta Ryniejska-Kiełdanowicz, Instrumenty międzynarodowego PR w promocji państw, regionów i miast, [w:] Public relations : teoretyczne i praktyczne aspekty sztuki komunikowania : praca zbiorowa / pod red. Henryka Przybylskiego. - Katowice : Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej, 2008. - (Prace Naukowe / Akademia Ekonomiczna im. Karola Adamieckiego). - S. 335-349. - Bibliogr.

W tym nurcie interesowało mnie przede wszystkim zaangażowanie miast na arenie międzynarodowej. Uznałam, że takowe zwiększa ich szanse rozwojowe, z kolei efekty rozwoju można pomnożyć umiejętnie je promując. Polskie miasta robią to coraz lepiej angażując się w projekty i inicjatywy nie tylko europejskie, nawiązując kontakty na międzynarodowym poziomie. Ponadto, coraz lepiej wykorzystują narzędzia city diplomacy, promocja ma dla nich znaczenie strategiczne. Jednym z przykładów do których sięgnęłam były działania w ramach Europejskiej Stolicy Kultury.

Badania w tym nurcie jednocześnie nawiązują do badań z nurtu pierwszego i drugiego ponieważ miasta z jednej strony prowadząc kampanie dyplomatyczne adresują je do odbiorców zagranicznych, z drugiej jednak strony komunikaty owe docierają do ich własnych mieszkańców (wymiar wewnętrzny), pełniąc określone rolę, np. wzmacniając tożsamość.

Odwołuję się tutaj przede wszystkim do badań Teresy La Porte, która uważa, że działania w ramach dyplomacji miast mogą być rozpatrywane jako dyplomacja publiczna. Wiele z aktywności międzynarodowych prowadzonych przez miasta jest zbieżnych ze strategiami komunikacyjnymi, zaangażowaniem i interakcją, które zalicza się do działań nazywanych obecnie nową dyplomacją publiczną. Jednak zdolność miast do wywierania wpływu ogranicza się do komunikowania wartości i zasad, które są przekazywane poprzez lokalne inicjatywy i działania. Warto dodać, że nurt ten był on uzupełnieniem dla badań z dwóch wyżej wspomnianych (np. dostarczając nowych danych i informacji do analizy), czasem inspiracją do rozwoju badań z wykorzystaniem teorii w nowych kierunkach, czasem zaś tworzył odrębne obszary badawcze.

Pełna lista publikacji, uporządkowanych chronologicznie, od najnowszych, znajduje się w załączniku nr 4, w sekcjach II A, II B i II C.

6. Informacja o osiągnięciach naukowych, dydaktycznych, współpracy naukowej w kraju i za granicą, współpracy z instytucjami i organizacjami oraz działalności popularyzującej naukę i udziale w konferencjach naukowych.

Wyniki prowadzonych przeze mnie badań, których rezultatem były omówione powyżej publikacje, prezentowałam na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, jak również podczas wizyt naukowych, debat czy wykładów publicznych.

Od uzyskania stopnia doktora, czyli 2004 r. byłam współorganizatorką trzech konferencji naukowych (w tym dwóch międzynarodowych):

1. Międzynarodowej konferencji „Miękką siłą w stosunkach międzynarodowych”, zorganizowanej w 18-19 dniach listopada 2010 r. Była to pierwsza konferencja poświęcona tej tematyce w Polsce. Patronat nad konferencją objęło nowe Polskie Towarzystwo Studiów Międzynarodowych. Konferencja zgromadziła liczne grono naukowców z najlepszych polskich ośrodków naukowych oraz gości zagranicznych. Konferencja odniosła duży sukces, przyczyniając się do integracji środowiska medioznawców i praktyków stosunków międzynarodowych. Charakter zaangażowania: współorganizator.
2. I Międzynarodowej Konferencji Naukowej International Communication in the Network Society zorganizowanej w dniach 11-12 października 2018 r. z udziałem

znanych i cenionych keynote speakerów: Roberta Entman, J.B. and Maurice C. Shapiro Professor of Media and Public Affairs; Professor of International Affairs z George Washington University, Andreas Heppa, Professor of Communication and Media, Studies, Centre for Media, Communication and Information Research, Uniwersytet w Bremie, Stephana Russ-Mohl: Professor of Journalism and Media Management at the Faculty of Communication Sciences, Università della Svizzera italiana, Lugano and Director of the European Journalism Observatory. W konferencji udział wzięli badacze komunikowania międzynarodowego z kilku krajów europejskich, a także politolodzy i komunikolodzy z Polski. Charakter zaangażowania: współorganizator.

3. Sympozjum naukowe pod patronatem Polskiego Towarzystwa Studiów Międzynarodowych, oddział Wrocław, pt. My – Oni. Stosunki międzygrupowe w perspektywie nauk społecznych, zorganizowane 4 grudnia 2017 r. Celem sympozjum było pokazanie zjawiska międzykulturowości, migracji i uchodźców w Polsce z różnych perspektyw. Analizowano istotną rolę mediów i dyskursu medialnego jako kluczowych w kształtowaniu niechętniej, czy wręcz wrogiej postawy wobec uchodźców. W sympozjum wzięli udział badacze z Instytutu Psychologii i Instytutu Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Wrocławskiego, Przedstawiciel Biura Rzecznika Praw Obywatelskich. Charakter zaangażowania: organizator.

Jak wspomniano wyżej, wyniki badań systematycznie były upowszechniane podczas konferencji naukowych za granicą (Słowenia, Hiszpania, Litwa, Rosja, Belgia), a także w ośrodkach krajowych zajmujących się badaniem stosunków międzynarodowych i public relations. W objętym oceną okresie wzięłam także udział w ponad 30 konferencjach naukowych w tym w 10 organizowanych w ośrodkach zagranicznych oraz 20 międzynarodowych i ogólnopolskich konferencjach zorganizowanych w Polsce. Oprócz wygłaszania referatów pełniłam również funkcję przewodniczącej panelu i dyskutanta. Pelen wykaz udziału konferencjach naukowych wraz z informacją o wygłoszonych referatach, znajduje się w załączniku nr 4, w sekcjach II I oraz III B.

W omawianym okresie odbyłam również wizyty i staże naukowe.

1. Dwutygodniową wizytę studyjną w Brukseli w ramach grantu habilitacyjnego, gdzie odbyłam spotkania z ekspertami i urzędnikami unijnymi zajmującymi się dyplomacją publiczną, a także kwerendę biblioteczną 2-17.09.2011 r.
2. Tygodniowy pobyt badawczy w Netherlands Institute of International Relations w Clingenadel, w tym kwerenda biblioteczna, 12-17 listopada 2012 r.
3. Tygodniowy pobyt badawczy w St Petersburg State University - School of journalism and mass communications, 17- 24 kwietnia 2013 r.
4. Tygodniowy pobyt badawczy na Uniwersytecie CEU Cardenal Herrera Walencja, połączony z kwerendą biblioteczną, 23-30.04.2016 r..

Mój dorobek powstał również w oparciu o badania, które prowadzone były w ramach projektów badawczych i uzyskanych grantów.

1. Grant habilitacyjny Nr NN 116 035939: „Nowy wymiar dyplomacji. Dyplomacja publiczna Unii Europejskiej”. Kierownik projektu.
2. Dyplomacja publiczna Unii Europejskiej, projekt był finansowany przez Uniwersytet Wrocławski nr 2381/W/ISM/10, zakończenie projektu: grudzień 2010.
3. Grant konferencyjny Fundacji Nauki Polskiej – wyjazd na konferencję International PR 2011 Conference, Competing Identities: PR in the 2010s, Barcelona 28-29 czerwca 2011, gdzie mogłam zaprezentować i upowszechnić wyniki swoich badań związanych z polską dyplomacją kulturalną

Moja współpraca naukowa i aktywność badawcza przejawiała się również poprzez zaangażowanie w prace krajowych i międzynarodowych towarzystw naukowych takich jak:

- Polskie Towarzystwo Studiów Międzynarodowych, od 2010 r.
- Polskie Towarzystwo Nauk Politycznych, od 2008-2011.

Współpracowałam także jako recenzent z czasopismami naukowymi takimi jak „Political Preferences”, „Przegląd Zachodni”, jak również do 2011 r. byłam stałym współpracownikiem czasopisma „Studia Medioznawcze”.

Działalność organizacyjna

W mojej działalności organizacyjnej na rzecz uniwersytetu chciałbym zwrócić szczególną uwagę na pełnioną przez mnie od lutego 2014 r. funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Studiów Międzynarodowych ds. dydaktyki. Do moich obowiązków należy nadzór nad organizacją procesu kształcenia w Instytucie Studiów Międzynarodowych w zakresie studiów pierwszego i drugiego stopnia (stacjonarnych i niestacjonarnych), na kierunkach Stosunki Międzynarodowe, Bezpieczeństwo Narodowe, Bezpieczeństwo Międzynarodowe jak również studia anglojęzyczne pierwszego i drugiego stopnia o specjalności Global Studies. Nadzoruję również proces zapewniania jakości kształcenia, bowiem od 2016 r. jestem przewodniczącą Kierunkowego (w Instytucie Studiów Międzynarodowych) oraz członkiem Wydziałowego Zespołu Jakości Kształcenia (na Wydziale Nauk Społecznych), gdzie prace polegają na opiniowaniu nowych kierunków studiów, jak również zmian wprowadzanych na obecnie prowadzonych kierunkach studiów. Do moich obowiązków należy również nadzór nad rekrutacją studentów prowadzoną w ISM, jak również udział w opracowaniu planów i programów zajęć, organizacja zapisów studentów na zajęcia wybieralne. Czuwam również nad prawidłowością oceny jakości kształcenia do której należą hospitacje zajęć dydaktycznych jak i ewaluacja zajęć przez studentów. Do moich obowiązków należy wstępne opiniowanie podań studenckich, organizowanie konsultacji, mediacje na linii pracownik naukowo- dydaktyczny – student, organizacja spotkań ze studentami w sprawach studenckich i programowych. Współpracuję również z Biurem Współpracy Międzynarodowej w zakresie bieżącej obsługi studentów zagranicznych, z Działem Nauczania, w zakresie konsultacji merytorycznych związanych z Polską Ramą Kwalifikacji, czy działaniami związanymi z procesem rekrutacyjnym. Nadzoruję również wraz z koordynatorami praktyki studenckie i staże.

Inna działalność organizacyjna, w którą byłam zaangażowana podczas ocenianego okresu to pełnienie w latach 2008-2012 funkcji koordynatora ECTS w Instytucie Studiów Międzynarodowych. Byłam również współautorką programu specjalności Dyplomacja publiczna i media na studiach II stopnia prowadzonej w ISM, która cieszy się niesłabnącą popularnością studentów. Kilukrotnie pełniłam funkcję sekretarza w komisjach rekrutacyjnych w latach 2005, 2007, 2009. , oraz byłam egzaminatorem podczas egzaminów wstępnych (dla kandydatów z obca maturą) i licencjackich w ISM.

Moja działalność na polu organizacyjnym została doceniona przez władze uczelni. W latach 2007-2018 otrzymałam łącznie 6 nagród Rektora.

15.11.2007r. : za pracę dydaktyczną i organizacyjną

15.11.2012r.: za pracę dydaktyczną i organizacyjną

15.11.2015r.: za pracę dydaktyczną i organizacyjną

15.11.2016r.: za pracę dydaktyczną i organizacyjną

15.11.2017r.: za pracę dydaktyczną i organizacyjną

15.11.2018r.: za pracę dydaktyczną i organizacyjną

Aktywność dydaktyczna

Od roku akademickiego 2004/2005 do roku akademickiego 2018/2019 prowadziłam w Instytucie Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Wrocławskiego zajęcia dydaktyczne w języku polskim i angielskim, na kierunkach Stosunki Międzynarodowe (studia licencjackie i masterskie), Bezpieczeństwo Narodowe (studia licencjackie), Bezpieczeństwo Międzynarodowe (studia masterskie), International Relations - Global Studies (studia masterskie).

Jeśli chodzi o studia w języku polskim to prowadziłam lub prowadzę następujące zajęcia: Teoria komunikacji społecznej (konwersatorium), Teoria i praktyka negocjacji międzynarodowych (konwersatorium), Public relations międzynarodowe (konwersatorium), Branding terytorialny (konwersatorium), Dyplomacja publiczna (konwersatorium), Dyplomacja kulturalna (konwersatorium), Komunikacja marketingowa (konwersatorium), Miękką siłą w polityce zagranicznej (wykład/ konwersatorium), Budowanie wizerunku państwa (konwersatorium). Wyżej wymienione zajęcia prowadziłam w oparciu o autorskie programy, które zwłaszcza na studiach II stopnia są skorelowane z moimi zainteresowaniami badawczymi i prowadzonymi badaniami naukowymi. Zajęcia są wysoko oceniane przez studentów, średnia moich ankiet wynosi 5,2.

Na studiach anglojęzycznych prowadziłam zajęcia pt. Soft power and public diplomacy.

Do mojej aktywności dydaktycznej należy zaliczyć również prowadzenie seminarium masterskiego i licencjackiego. Do tej pory wypromowałam 15 magistrów oraz 56 licencjatów.

Wielokrotnie pełniłam również rolę recenzenta prac masterskich i licencjackich, w tym anglojęzycznych na kierunkach prowadzonych w ISM oraz Instytucie Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego.

Warto również podkreślić, że decyzją Rady Instytutu Politologii UWr zostałam powołana jako promotor pomocniczy, sprawowałam i sprawuję opiekę naukową w trzech przewodach doktorskich:

- Mgr Katarzyny Zalas – Kamińskiej od 2013 r., tytuł rozprawy doktorskiej: *Współpraca polskich organizacji pozarządowych z Ministerstwem Spraw Zagranicznych w pomocy rozwojowej a dyplomacja publiczna*, promotor: prof. Beata Ociepka, Wydział Nauk Społecznych UWr., charakter opieki naukowej: promotor pomocniczy. Nadanie stopnia doktora: 21.04.2017 r.
- Mgr Iryna Kukharuk od 2018 roku, tytuł rozprawy doktorskiej *Dyplomacja kulturalna Ukrainy*, promotor: prof. UWr Magdalena Ratajczak, Wydział Nauk Społecznych UWr., charakter opieki naukowej: promotor pomocniczy.
- Mgr Katarzyny Gierczak, od 2017 roku, tytuł rozprawy doktorskiej: *Obraz polskich imigrantów zarobkowych w Wielkiej Brytanii*, promotor: dr hab prof. UWr Magdalena Ratajczak., Wydział Nauk Społecznych UWr., charakter opieki naukowej: promotor pomocniczy.

Ponadto, w ramach opieki nad młodymi naukowcami sprawowałam nadzór merytoryczny nad stypendystami Programu im. Lana Kirklanda z Ukrainy. W roku akademickim 2007/08 r. Maksyma Balandukh (tytuł pracy: *Promocja państwa: strategie i narzędzia*) oraz w 2008/09 r. Nazara Hylinsky (tytuł pracy: *Marketing w zarządzaniu rozwojem miast – aspekty koncepcyjne i metodologiczne*). Badania prowadzone przez stypendystów dotyczyły przede wszystkim transformacji postkomunistycznej w Europie Wschodniej w kontekście komunikowania politycznego i dyplomacji publicznej. Zwieńczeniem badań były obrony prac dyplomowych, które w obu przypadkach zostały ocenione bardzo dobrze. Byłam również recenzentką pracy dyplomowej Oleksego Polegkyi'ego (*Główne cechy kształtowania się świadomości społecznej w społeczeństwach tranzytywnych Europy Środkowo – Wschodniej*) realizowanej w ramach tego samego programu.

W ramach podnoszenia swoich kwalifikacji w 2018 r. brałam udział w szkoleniu „DOBRA KADRA – podniesienie kompetencji dydaktyczno-społecznych nauczycieli akademickich istotnych w realizacji zakładanych efektów kształcenia”. Ponadto uczestniczyłam w kursie Academic English. Oba kursy były finansowane z Europejskiego

Funduszu Społecznego. Brałam również udział w licznych szkoleniach dotyczących Krajowych Ram Kwalifikacji czy jakości kształcenia.

Na moją działalność dydaktyczną składają się również wykłady poza granicami kraju.

- 2013 r. Wykłady gościnne na St. Petersburg State University - School of journalism and mass communications, zakres: dyplomacja publiczna.
- 2013 r. Erasmus+, wyjazd naukowo- dydaktyczny w ramach Erasmus Teaching Staff Mobility na Universidad Cardenal Herrera – Ceu de Valencia, Hiszpania, prowadzenie zajęć z zakresu międzynarodowego public relations.
- 2014 r. Erasmus+, wyjazd naukowo- dydaktyczny w ramach Erasmus Teaching Staff Mobility na Universidad Cardenal Herrera – Ceu de Valencia, Hiszpania, prowadzenie warsztatów metodologicznych i pomoc merytoryczna seminarzystom studiów magisterskich.
- 2015 r Erasmus+, wyjazd naukowo- dydaktyczny w ramach Erasmus Teaching Staff Mobility na Universidad Cardenal Herrera – Ceu de Valencia, Hiszpania, prowadzenie zajęć z zakresu dyplomacji publicznej.
- 2017 r. Erasmus+, wyjazd naukowo- dydaktyczny w ramach Erasmus Teaching Staff Mobility na Uniwersytet im. Fryderyka II w Neapolu, , prowadzenie zajęć z zakresu brandingu terytorialnego.
- 2018 r. 2015 r Erasmus+, wyjazd naukowo- dydaktyczny w ramach Erasmus Teaching Staff Mobility na Universidad Cardenal Herrera – Ceu de Valencia, Hiszpania, prowadzenie zajęć z zakresu dyplomacji publicznej.

Działalność popularyzująca naukę oraz edukacyjna

Warto również wspomnieć o mojej działalności popularyzującej naukę. W ocenianym okresie starałam się angażować w różne inicjatywy, prowadząc wykłady, współpracując z instytucjami samorządowymi, brać udział w spotkaniach i panelach dyskusyjnych oraz udzielać wypowiedzi dla mediów.

Największym moim osiągnięciem była organizacja wraz z Wrocławskim Centrum Akademickim oraz Fundacją Zeit uroczystości Wrocławskiej Profesury im. Fritza Sterna dla Joschki Fischera, w dniach 11-12 czerwca 2013 r. Uroczystość zgromadziła liczne grono naukowców z kraju i zagranicy. W jej ramach odbył się cykl wykładów, seminariów i spotkań

mających na celu integrację środowiska naukowego. W ramach tego wydarzenia ukazała się publikacja:

Elżbieta Stadtmüller, Marta Ryniejska-Kieldanowicz (red.), *Przemysłać Europę : "Wrocławską Profesurę im. Fritza Sterna" dla Ministra Joschki Fischera = Re-thinking Europe : "The Fritz Stern Wrocław Professorship" for Minister Joschka Fischer / red.; [tłum. Małgorzata Bajka, Agnieszka Młodzińska-Granek, Marek Ciesielski]. - Wrocław : Instytut Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Wrocławskiego, 2014.*

Nie jest to jedyna forma współpracy z Wrocławskim Centrum Akademickim. Angażuję się również w kwestie wolontariatu studenckiego, który polega na czynnym uczestnictwie studentów Instytutu Studiów Międzynarodowych i pomocy przy współorganizowanych przez WCA Wrocław Global Forum, corocznego spotkania polityków i dyplomatów organizowanego przez Atlantic Council i miasto Wrocław.

Wśród innych działań popularyzujących naukę, w których brałam udział wymienić można:

- Wykłady w ramach Dolnośląskiego Festiwalu Nauki. Przygotowanie merytoryczne i przeprowadzenie zajęć pt. „Czyściciele gór, hobbici, Gra o tron, Harry Potter... czyli jak kraje przyciągają turystów. Rzecz o brandingu narodowym”(2014 r.) oraz „Zarządzanie wizerunkiem w kryzysie” (2015 r.) w miastach: Legnica, Ząbkowice Śląskie.
- Warsztaty pt. *Co to jest dyplomacja* dla fundacji Uniwersytet Dzieci, 12 maja 2013 r.
- Wykład na studenckiej konferencji naukowej „Emocje w reklamie”, zorganizowanej przez Studenckie Koło Naukowe LEPS przy SWPS, Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UW, 16-18 maja 2008 r. Referat pt. „*Shockvertising i jego wpływ na wizerunek firmy*”.
- Wykład na studenckiej konferencji naukowej „Soczysta marka narodowa” organizowanej przez Studenckie Koło Naukowe Psychologii Ekonomicznej "Moderator" na Wydziale Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa, 17 marca 2012. Referat pt. *PR-yzacja polityki zagranicznej a dyplomacja publiczna*.

Napisałam także kilka artykułów popularnonaukowych i opinii dla mediów. Wśród nich wymienić można:

1. Wizerunek Polski – po pierwsze strategia. Monitor Europejski 5/2008.

2. Wywiad dla miesięcznika „Marketing & More” pt. Wizerunkowe Dyplomatolki nr 4/2008.
3. Wywiad dla „Gazety Wyborczej” „Jak promować miasto w sytuacji kryzysowej”, 25.08.2008 r.
4. Wypowiedź dla portalu Wirtualne Media: Kate i William wizerunkową lokomotywą brytyjskiej monarchii. „Sprawnie łączą tradycję z nowoczesnością”. Lipiec 2017 r.

Jednocześnie warto zaznaczyć, że nawiązałam stałą współpracę portalem internetowym proto.pl jako członek Akademii Public Relations, a w 2011 r. byłam nominowana do nagrody PROtony 2011 w kategorii osoba/zespół zajmujący się edukacją w PR.

W roku 2018 zostałam uhonorowana medalem Komisji Edukacji Narodowej nadawanym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania.

Kate Rynięjska - Kiedanowicz